

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2018. év november hó 29. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A testi sértés büntette miatt F.Á. ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2018. év április hó 27. napján kelt 29.B.1501/2017/17. számú ítéletét annyiban változtatja meg, hogy K.B.Gy. magánfél polgári jogi igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 32.800.- (harminckétezer-nyolcszáz) forint bünyügyi költséget az állam viseli.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék a 2018. április 27. napján ke29.B.1501/2017/17. Számú ítéletében F. Á. vádlottat az ellene testi sértés büntette (Btk. 164.§ (1) és (8) bek.) miatt emelt vád alól a Be. 6.§ (3) bekezdés b) pontjában foglalt okból - bizonyítottság hiányában - felmentette. K.Gy.B.sértett magánfél polgári jogi igényét elutasította és megállapította, hogy az eljárás során felmerült 368.745,- forint bünyügyi költséget az állam viseli.

Az ítélettel szemben az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott terhére, bűnösségének megállapítása és büntetés kiszabása érdekében.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a Fővárosi Ítéltáblára 2018. július 20. napján érkezett BF.440/2018/1-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést eltérő indokokból tartotta fenn. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. A személyi körülmények körében azonban semmilyen megállapítást nem eszközölt ezért a tényállás hiányos. A vádlott 13. sorsz. jegyzőkönyvben tett nyilatkozata alapján személyi körülményeivel az ítélet indokolása kiegészítendő. Egyebekben a tényállás megalapozott, így irányadó a másodfokú eljárásban is. A törvényszék az ügy megítéléséhez szükséges bizonyítékokat beszerezte és a logika szabályainak megfelelően értékelte. A bizonyítékok kielégítő mérlegelése alapján jutott arra meggyőződésre, mely szerint nem bizonyítható, hogy a sértett életveszélyes sérüléseit a vádlott szándékos bántalmazó magatartása következtében szenvedte el. Ebben a körben indokolási kötelezettségének is eleget tett, így a testi sértés büntette miatt emelt vád alóli felmentése eredménnyel nem támadható. Tévedett ugyanakkor, amikor az általa megállapított tényállás alapján nem látta a vádlott bűnösségét megállapíthatónak más bűncselekményben. Az irányadó tényállás ugyanis rögzíti, hogy: „amikor K.Gy.B.észrevette a vádlottat, szintén megállt és újból szóváltás kezdődött közte és a vádlott között, melynek során a vádlott kézzel ütött K.Gy.B.felé. K.Gy.B. pedig

megpróbálta ágyékon rúgni a vádlottat." A BH. 2008.291. számú eseti döntésben kifejtettek szerint a garázdaság törvényi tényállásában szereplő erőszakos magatartás aktív, támadó jellegű cselekvés. A fogalom szélesebb körű, mint az erőszak, mert a személy vagy dolog elleni erő közvetlen alkalmazásán túlmenően magában foglalja az erő alkalmazására irányuló kísérletet, vagy a testi épség ellen irányuló olyan közvetlen fenyegetést is, amikor a sértett személy meghátrálással, meneküléssel tudja kivonni magát vagy a dolgot az erőszak alól. A megalapozottnak tekintett tényállásból az következik, hogy az egyébként gyógytornára történő jelentkezés céljából robogóval közlekedő vádlott azért állt meg, mert észrevette a vele személyes konfliktusban lévő sértettet az utcán. A vádlott és a sértett egymás testi közelségében volt, hiszen a vádlott meg akarta ütni a sértettet, a sértett pedig megrúgni a vádlottat. Közöttük tehát dulakodás alakult ki. A vádlott azzal, hogy kézzel a sértett felé ütött, a sértett testére irányuló, támadó jellegű erőszakot fejtett ki, amely azonban már erőszakos magatartásnak tekinthető. A vádlott cselekményét nyáron, a kora délutáni órákban, a nyílt utcán, mindenki számára észlelhető módon követte el. A közterületen tanúsított bármely a közelben tartózkodó személy által észlelhető erőszakos magatartás egyidejűleg vitathatatlanul alkalmas megbotránkozás (így felháborodás, megütközés, megrökönyödés) vagy riadalom (így ijedtség, rémület, pánik) kiváltására. (EBH.2014.B.23.) A vádlott magatartása egyúttal olyan öntörvényű, kötekedő volt, amely a közösségi együttélés szabályait is sértette. A törvényszék tévesen utalt arra, hogy a vádirat a garázdaság megállapításához szükséges tényeket ne rögzítette volna. A garázdaság bűncselekményi alakzatához tényállási elemként megkívánt „erőszakos magatartást tanúsít” fordulat megvalósul a más személyre gyakorolt támadó jellegű fizikai ráhatással, abban az esetben is, ha az nem alkalmas testi sérülés okozására. (71/2008.BK. vélemény) A vádirat kétmozzanatú bántalmazást rótt a vádlott terhére. Egyrészt azt, hogy a robogóról leszállva a sértett után ment, majd a felé visszaforduló sértett fejét tenyérrel kétszer megütötte, másrészt a védekezésül feléje rúgó sértett sípcsontjába rúgott. E cselekménysor a garázdaság minden törvényi tényállási elemét tartalmazza. Erőszakos, kihívóan közösségellenes és megbotránkozás keltésére alkalmas. A vádlott cselekményét a Fővárosi Főügyészség a garázdaság szubszidiárius jellege miatt minősítette életveszélyt okozó testi sértés büntetettének. A bíróság a bántalmazás második mozzanatát - az életveszélyes eredményhez vezető rúgást - nem találta bizonyítottnak, ugyanakkor a sértett vallomása alapján elfogadta tényként a bántalmazás első mozzanatát. Azt, hogy a vádlott a sértettet fejen akarta ütni. Ez azonban a kifejtettek szerint önmagában is alkalmas a garázdaság vétségének megállapítására. Az elsőfokú ítéletben rögzített tényállás pedig kizárja, hogy ekkor a vádlott jogos védelmi helyzetben lett volna, hiszen aszerint a dulakodás a vádlotti ütéssel kezdődött. Mindezek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék 29.B.1501/2017/17. számú ítéletét a Be. 606.§ (1) bekezdése alapján változtassa meg, a vádlottat mondja ki bűnösnek a Btk. 339.§ (1) bekezdésébe ütköző garázdaság vétésében, ezért őt a Btk. 65.§ (1) bekezdése alapján bocsássa próbára, a Be. 574.§ (1) bekezdése alapján pedig kötelezze a felmerült bünyügyi költség megfizetésére, egyebekben az ítéletet hagyja helyben.

A védő az ügyészi fellebbezésre tett írásbeli észrevételében a vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezést alaptalannak tartva az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Álláspontja szerint a törvényszék a perrendi szabályok megtartásával lefolytatott eljárás alapján megalapozott tényállást állapított meg, így az irányadó a másodfokú eljárásban is. Ennek alapján a felmentő rendelkezés törvényes, a vádlott bűnössége más bűncselekményben sem állapítható meg.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a másodfokú nyilvános ülésen az írásbeli indítványában írtakkal egyezően szólalt fel.

A védő perbeszédében ugyancsak az írásban benyújtott észrevételeit ismételte meg.

F.Á.vádlott a személyi körülményeivel kapcsolatban előadta, hogy nős, felesége nyugdíjas, nyugellátásának összege 50.000,- forint. Maga nyugdíjasként 60.000 forint jövedelemre tesz szert. Az általános iskola nyolc osztályát végezte el, szakképzettséget nem szerzett. Nyugdíjazása előtt csokoládégyárban dolgozott. Ízületi kopások miatt már 8 éve rokkant, mozgásában korlátozott, koszorúér elmeszedésben szenved, mindkét lábát műtötték, rendszeres gyógyszeres kezelésben részesül. Kiskorú gyermeke, tartásra szorul hozzátartozója nincs. Vagyontalan. Gyermekei időnként étellel támogatják. Az ügy érdemében felszólalva ártatlanságát hangsúlyozva az ellene indult büntetőeljárással kapcsolatban értetlenségét fejezte ki.

Az utolsó szó jogán arra hívta fel a figyelmet, hogy az eset során a motorján ült, mindössze 3-4 héttel volt a térdműtétje után, a terhére rótt bűncselekményt nem követte el.

A vádlott bűnösségének megállapítását és vele szemben intézkedés alkalmazását célzó ügyészi fellebbezés alapján eljáró Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 2018. április 27. napján kihirdetett 29.B.1501/2017/17. számú ítéletét a Be. 590. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során figyelemmel volt arra, hogy az elsőfokú ítélet után, de még a másodfokú ügydöntő határozat kihirdetése előtt, 2018. július 01. napjától új eljárási törvény, a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (Be.) lépett hatályba. Az eljárási cselekmények törvényes voltát azonban a foganatosításuk idején hatályban lévő normák alapján kell elbírálni (EBH 2008. 1757.). Ezzel kapcsolatosan a Be. 870. § (1) bekezdése is kimondja, hogy Be. hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az ezt megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt a törvény másként szabályozza. Ennek megfelelően az ítéltábla a törvényszék eljárásának törvényességét az 1998. évi XIX. törvény szerint vizsgálta; míg a másodfokú eljárás során a Be. 868.§ (1) bekezdése alapján 2018. július 01. napjától a Be. rendelkezései érvényesültek.

Az elsőfokú bíróság a részletes, minden körülményre kiterjedő bizonyítási eljárást az 1998. évi XIX. törvényben foglalt eljárási szabályokat betartva, kellő alapossággal és körültekintéssel folytatta le. Az ítélet feltétlen hatályon kívül helyezéséhez vezető a Be. 607.-608.§-aiban meghatározott, valamint az ügy érdemére kiható egyéb eljárási szabálysértést nem észlelt, ilyenre a felek sem hivatkoztak. Betartotta a bizonyítás törvényességével kapcsolatos lényeges eljárási rendelkezéseket is, a terhelt, a tanúk és a szakértők figyelmeztetései törvényesek voltak, a figyelmeztetések és az arra adott válaszok a jegyzőkönyvekben rögzítésre kerültek. A bizonyítási eljárás során az észrevételezés, indítványtétel és kérdésfeltevés jogát ugyancsak maradéktalanul biztosította.

Ügyfelderítési kötelezettségének is eleget tett. Az ügy érdemi elbírálásához szükséges bizonyítást lefolytatta. A releváns bizonyítékokat maradéktalanul beszerezte és a tárgyalás anyagává tette, ítéletében a szükséges részletességgel, iratszerűen megjelölte, majd okszerűen, az ésszerűség és a logika követelményeinek megfelelően egyenként és összességükben is értékelte. Ítélete 6. oldalának utolsó bekezdésében az 1998. évi XIX. törvény 258.§ (3) bekezdés f) pontjában írtaknak megfelelően alapos indokát adta a vádlott első gyanúsított kihallgatását végző F.Sz.. r.ftörm. tanúkénti kihallgatására irányuló ügyészi bizonyítási indítvány elutasításának is.

A fellebbviteli főügyészség helyesen utalt arra, hogy a törvényszék ügydöntő határozatának indokolása a Be. 561.§ (3) bekezdés b) pontjában írtakkal szemben nem tartalmazza a vádlott személyi körülményre vonatkozó tényeket. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság az indokolás II. pontját követően a vádlott 2018. február 21. napján tartott elsőfokú bírósági tárgyaláson tett és a

másodfokú nyilvános ülésen előadott, az eljárás egyéb adataival nem cáfolható nyilatkozata alapján rögzíti, hogy:

F. Á.vádlott az általános iskola nyolc osztályát végezte el, szakképzettséget nem szerzett. Nős, felesége nyugdíjas, nyugellátásának összege 50.000,- forint. Maga - ugyancsak nyugdíjasként - 60.000 forint jövedelemre tesz szert. Nyugdíjazása előtt csokoládégyárban dolgozott. Ízületi kopások miatt már 8 éve rokkant, mozgásában korlátozott, koszorúér elmeszedésben is szenved, mindkét lábát műtötték, rendszeres gyógyszeres kezelésben részesül. Kiskorú gyermeke, tartásra szoruló hozzátartozója nincs. Vagyontalan. Büntetlen előéletű.

A megállapított tényállás jórészt mentes a Be. 590.§ (2) bekezdésében foglalt megalapozatlansági okoktól, azonban a 3. oldal első bekezdése második mondatában a 3. oldal első mondatában kifejtettekkel és az indokolásban írtakkal (3. oldal utolsó bekezdés, 4.o első bekezdés, 8.o első és második bekezdés) ellentétesen rögzítette, hogy a szóváltás során a vádlott kézzel ütött K. B. Gy.felé. Ez az elsőfokú bíróság által elfogadott bizonyítékok alapján tényként nem állapítható meg. A tényállás e körben tehát iratellenes. Nem tartalmazza továbbá a vádlott és a sértett testmagasságára és a sértett életkorára vonatkozó adatokat ezért hiányos, így az ítélet a Be. 592.§ (2) bekezdés a) és c) pontjában írt okokból részlegesen megalapozatlan.

Miután azonban e hiányosságok a Be. 593.§ (1) bekezdés a) pontja alapján a bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján maradéktalanul kiküszöbölhetők, az elsőfokú ítélet ezen hibái a felülbírálat során is orvosolhatóak voltak az alábbiak szerint:

A másodfokú bíróság az ítélet 3. oldal első bekezdése második mondatát a sértett és a vádlott magasságára és életkorára vonatkozó adatok alapján (29.B.1501/2017/13. jkv. és 3.Bf.193/2018/9. jkv.) kiegészíti, az elsőfokú ítélet indokolásban írtakkal (4.o első bekezdés, 8.o első és második bekezdés) összhangban helyesbíti és akként rögzíti, hogy:

„Amikor K. Gy.B. észrevette a vádlottat, szintén megállt és újból szóváltás kezdődött közte és a vele közel azonos testmagasságú és életkorú vádlott között, melynek során - pontosan meg nem állapítható okból és előzményeket követően - K.Gy. B. megpróbálta ágyékon rúgni a vádlottat.”

A fenti változtatásokkal a tényállás a Be. 592. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 593. § (3) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

A Fővárosi Törvényszék eleget indokolási kötelezettségének is. Ítélete 3-8. oldalán bemutatta a vádlott és a sértett vallomásait, és a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékokat. Rámutatott a terhelti és sértetti előadások következetlenségeire, egymással és az egyéb bizonyítékokkal fennálló ellentmondásaira. Részletesen számot adott arról, hogy a bizonyítékok közti feloldhatatlan ellentmondások okán miért nem tudta kétséget kizáróan megállapítani, hogy K.Gy.B. a sérülését a vádban leírt vádlotti cselekmény miatt szenvedte el, és miért nem zárta ki annak a lehetőségét, hogy a sértett elesését a saját rúgása miatti egyensúlyvesztés okozta.

A vádlott és a sértett egymással régóta haragos viszonyt ápol, a cselekmény lényeges körülményeire az eljárás különböző szakaszaiban tett vallomásaikban, nyilatkozataikban saját korábbi vallomásaiktól/nyilatkozataiktól is eltérő, ellentétes előadásokat tettek, állításaik esetenként objektív bizonyítékokkal is cáfolhatóak voltak. Mindezekre tekintettel - kívülálló személy közvetlen észlelésen alapuló vallomása, illetve objektív bizonyíték hiányában - helyesen járt el a törvényszék amikor úgy ítélte meg, hogy az érintettek állításai közül csak azok fogadhatók el, melyek az egyéb bizonyítékokkal is összhangban állnak. Ítéleti tényállás alapjául önmagukban sem a terhelti, sem a

sértetti előadások nem szolgálhatnak. (8.o 1-3 bekezdés) Ezzel összhangban megalapozottan rögzítette ítélete tényállásában (3.o első bek.), hogy azt, hogy F.Á. K.Gy. B.meglátva leszállt-e a motorról, vagy a továbbiakban is azon ülve maradt, ítéleti bizonyossággal megállapítani nem lehetett, ahogyan azt sem, hogy a sértett sérüléseit a vádlott okozta. A Fővárosi Törvényszék ezzel kapcsolatos okfejtését a fellebbviteli főügyészség sem kifogásolta.

Az ügyészi indítvány a vádlott bűnösségét garázdaság büntetében indítványozta megállapítani tekintettel arra, hogy az elsőfokú ítélet tényállása szerint a dulakodásra azért került sor, mert a vádlott a szóváltás során kézzel ütött a sértett felé, erőszakos, támadó magatartása kihívóan közösségellenes volt, alkalmas arra, hogy az utcán közlekedő személyekben megbotránkozást vagy riadalmat keltsen. A fellebbviteli főügyészség jogi érvelése megalapozott tényállás esetén helytálló lenne, azonban az elsőfokú ítéleti tényállás éppen az ügyészi érvelés alapját képező tények körében megalapozatlan, a törvényszék által a fentiek szerint elfogadott bizonyítékokkal ellentétben álló. F. Á.vádlott az eljárás során tett valamennyi előadásában tagadta, hogy a dulakodást maga kezdeményezte volna, ahogyan azt is, hogy a sértettet bármilyen módon megütötte volna. Az általa kizárólag első gyanúsított vallomásaiban elismert mozdulat - a sértett lábának ellökése - vallomása szerint ugyancsak védekező jellegű volt, a sértetti rúgás elhárítását célozta. Ezzel szemben a sértett első vallomásaiban úgy nyilatkozott, hogy a vádlott ahogy szembe jött vele minden szóváltás nélkül kétszer ököllel arcon ütötte, erre ő megrúgta, mire a vádlott visszarúgott. (nyom.ir. 213.o), a 2015. szeptember 30.i szembesítésen előadta, hogy ... minden szó nélkül kétszer, ha jól emlékszem akkor tenyérrel fejemet megütötte (nyom.ir.237.o), 2016. július 07. napján tett folytatódó kihallgatása során úgy nyilatkozott, hogy „két ütésre emlékszem, nem állítom, hogy ököllel ütött, végiggondolva a szemüvegem nem tört el, az arcomat nem vágta meg, s akkor nekem sérülést kellett volna, hogy okozzon. Így nem maradt más mint sem, hogy tenyérrel ütött meg.” (nyom.ir.231.o), végül a 2018. február 21. napján tartott tárgyaláson tett előadása szerint a vádlott egyszer vagy kétszer ütötte meg, ököllel vagy tenyérrel, sérülést ennek következtében nem szenvedett. (29.B.1501/2017/13. jkv. 9-11.o). Figyelmet érdemlő körülmény az is, hogy az őt a cselekmény napján meghallgató rendőröknek pofonütésről vagy ököllel történő megütéséről nem számolt be, csak ellökését említette, (nyom.ir. 35.o), illetve a bántalmazás módjára egyáltalán nem emlékezett (nyom.ir. 39.o). Hasonló előadást tartalmaz az orvosi látlelet és vélemény is (nyom.ir. 103.o), illetve a zárójelentés (nyom.ir.113.o) is mely az arcon/fejen sérülést ugyancsak nem rögzít, erre vonatkozó sértetti előadásra nem utal.

Mindezek alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének tényállásában rögzített azon körülményre, miszerint a szóváltás során a vádlott volt az, aki kézzel K. Gy.B.felé ütött, a vádlott tagadásával szemben álló sértetti előadáson túl egyetlen bizonyíték sem áll rendelkezésre. Ezen esetekben azonban a törvényszék a már kifejtettek szerint - a Be. 7.§ (4) bekezdésében, illetve az 1998. évi XIX. törvény 4.§ (2) bekezdésében egyaránt rögzített „in dubio pro reo” elvét szem előtt tartva - ítéleti bizonyossággal tényállást megállapítani saját helytálló indokolása szerint sem tudott. Aggálytalanul megállapítható tehát, hogy ezen terhelti cselekvőségnek a tényállásban történő rögzítésére egyszerű tévedésből, a törvényszék indokolásban kifejtett bizonyítékértékelő tevékenységének eredményével ellentétesen került sor. Egyenesen következik ez abból is, hogy a tényállás szerint az elsőfokú bíróság azt sem tudta kétséget kizáró bizonyossággal megállapítani, hogy a vádlott leszállt-e a motorról. Miután pedig a kérdéses arcon/fejen ütésre a sértetti előadás szerint is oly módon került sor, hogy a vádlott a motorról leszállva hozzálépett, ezen vádlotti cselekvőség rögzítése a tényállás egyéb - az ügyész által sem vitatott - megállapításaival is ellentétben álló. A sértett arcon ütése motoron ülve, a sértett és a vádlott azonos testmagasságára figyelemmel a józan észnek is ellentmondó. Ugyanez következik az elsőfokú ítélet 8. oldalának második bekezdésében kifejtett indokolásból is, melyben a törvényszék - ugyancsak helyesen - arra hívta fel a figyelmet, hogy a jogos védelmi helyzet a vádlott első gyanúsított vallomásának elfogadása esetében sem zárható ki.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az ítéletnek a Be. 592.§ (2) bekezdés a) és c) pontjában írt okokból fakadó részlegesen megalapozatlanságát a Be. 593.§ (1) bekezdés a) pontja alapján a bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján a elsőfokú bíróság indokolásban kifejtett bizonyítékértékelő tevékenységével összhangban a fentebb írtak szerint kiküszöbölte és a vádlotti illetve sértetti cselekvősséggel kapcsolatos bizonytalanságot rögzítette.

A Be. 593.§ (3) bekezdése alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a helyesbített, kiegészített, illetve az eltérően megállapított tényállás alapján bírálja felül.

Miután pedig az ekként irányadó tényállás kétséget kizáró módon megállapítható vádlotti erőszakos, vagy kihívóan közösséggellenes magatartást nem tartalmaz, a vádlott bűnösségének a Btk. 339.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző garázdaság büntetében történő megállapítására irányuló ügyészi indítvány nem vezethetett eredményre.

A vádlott felmentésére a Be. 566.§ (1) bekezdés c) pontjának I. fordulatóban írt okból - mivel bűncselekmény elkövetése nem bizonyított - törvényesen került sor.

Észlelte ugyanakkor az ítélőtábla, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott bizonyítottság hiányában történő felmentése ellenére K.Gy.B.magánfél polgári jogi igényét érdemben elbírálvá, annak elutasításáról határozott. A Be. 560.§ (1) bekezdés b) pontja szerint azonban a bíróság polgári jogi igényről érdemben nem határoz, hanem annak érvényesítését egyéb törvényes útra utasítja, ha a vádlottat felmenti és szabálysértési felelősségét sem állapítja meg. Az erre vonatkozó ítéleti rendelkezést ezért a másodfokú bíróság a Be. 606.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta és a magánfél polgári jogi igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasította.

Az ítélet bűnügyi költséggel kapcsolatos rendelkezése - a vádlott felmentése okán - a Be. 575.§ (1) bekezdése alapján törvényes.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 2018. április 27. napján kelt 29.B.1501/2017/17. számú ítéletét - a tényállás helyesbítése és kiegészítése mellett - a polgári jogi igényre vonatkozó rendelkezés tekintetében a Be. 606.§ (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg az egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 605.§ (1) bekezdésére figyelemmel helybenhagyta.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költséget a Be. 613.§ (1) bekezdése alapján megállapította és a Be. 575.§ (1) bekezdése alapján úgy rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

A másodfokú bíróság ítéletével szemben a Be. 615.§ (1) bekezdésében írtakra figyelemmel további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2018. év november hó 29. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Dr. Szalai Géza s.k.
előadó bíró

Dr. Katona Tibor s.k.
bíró

Záradék:

A Fővárosi Törvényszék 2018. április 27. napján kelt 29.B.1501/2017/17. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.193/2018/9. számú ítéletében írt változtatással 2018. november 29. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2018. november 29.

dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő